

[Udenrigsministeren]

udenrigstjeneste og specielt en dansk udenrigstjeneste, at hr. Arentoft på den måde trækker Amins palads ind i billedet.

Og når hr. Arentoft direkte omtaler udenrigsministeriet som noget økonomisk tungt, er det nu fjernet fra realiteternes verden. Når man ser på, hvad udenrigstjenesten i sig selv koster, og tager den store del af budgettet ud, som jo er u-landsbistand under ministeriet, er det forholdsvis beskedne midler, der bliver anvendt, og man ville næppe spare noget økonomisk ved at følge hr. Arentofts tanker om at erstatte ambassadører med konsuler. Man ville derimod miste de muligheder, der jo i dag eksisterer for, at netop danske erhvervsinteresser kan blive bragt ind på relevante statskontorer under det, man kunne kalde den diplomatiske paraply, altså det, der forudsætter tilstedeværelsen af en ambassadør på stedet.

Det, der i øvrigt har påkaldt sig den største interesse i debatten i dag, er jo spørgsmålet om udenrigsministeriets administrative ledelse. Derom vil jeg gerne for det første sige, at som flere ordførere har været inde på, går lovforslaget ud på at ophæve den hidtidige, meget detaljerede fastlæggelse af, hvordan ministeriets interne administrative opbygning er med forskellige afdelinger osv., og det skulle bringe udenrigsministeriet på linje med andre ministerier, der jo ikke har deres administrative struktur fastlagt i en særlig lov. Det betyder ikke, at man dermed mister ethvert styr på, hvordan man indretter sig, for efter lovforslagets gennemførelse vil de administrative forhold i udenrigsministeriet som i alle andre ministerier være reguleret bl.a. ved de årlige finanslove og ved de hertil knyttede personaleoversigter m.v., og de vil dermed være underlagt både lønningsrådets og finansudvalgets kontrol.

Det, der bliver opnået, er altså en større grad af fleksibilitet over for de organisatoriske tilpasninger, som de kommende års udvikling i det internationale samvirke må gøre nødvendige.

Så er der spørgsmålet om direktørens stilling i hierarkiet. Det har været stærkt inde i debatten både i dag og tidligere, og der er talt om, at direktørstillingen får karakter af en overdepartementschefstilling eller ligefrem bliver ændret til en slags statssekretærstilling. Det er ikke tilfældet. Direktørstillingen bliver

bevaret med det hovedindhold, den altid har haft, nemlig varetagelse af den tværgående samordning af udenrigspolitiske og udenrigsøkonomiske spørgsmål og også af interesserne inden for hele udenrigstjenestens område, altså både selve ministeriet med de to departementer herhjemme og så alle de danske repræsentationer i udlandet. Stillingen kan derfor ikke, som nogle har været inde på, blive sammenlignet med en departementschefstilling i sædvanlig forstand, og det har den aldrig kunnet.

Ved den ændring, der blev indført i udenrigsloven, da Danmark trådte ind i EF og der blev oprettet to departementer, ét for udenrigsanliggender og ét for udenrigsøkonomi, skete der ingen ændring i direktørstillingens hovedindhold. Det eneste, der skete, var, at der under direktøren yderligere blev henlagt opgaven som leder af departementet for udenrigsanliggender. Men med det omfang, som Danmarks deltagelse i internationalt samvirke efterhånden har fået politisk og økonomisk, bilateralt og multilateralt, er det i dag ikke muligt samtidig at forestå både den departementale ledelse af det 1. departement med politisk afdeling, retsafdeling, Danida og administrationsafdeling og samtidig varetage den tværgående koordinering af den samlede udenrigstjeneste. Det, der derfor nu er tale om, er at aflaste direktøren for den opgave, der ligger i at skulle lede 1. departement, ved at oprette en stilling som chef for 1. departement. Man hæver altså ikke direktørstillingen op til noget nyt, den bliver, hvad den altid har været, men får en lettelse, og en sådan aflastning er blevet nødvendig på grund af den udvikling, der har fundet sted i det internationale politiske samvirke, herunder inden for EF, hvor det jo meget ofte er nødvendigt med deltagelse i møder i udlandet.

I den forbindelse kan jeg besvare hr. Bjørn Wesths spørgsmål. Hr. Bjørn Westh omtaler det som noget helt usædvanligt, at en dansk embedsmand skulle lede et møde i et EF-Ministerråd. Som hr. Bjørn Westh udmærket ved, er det slet ikke usædvanligt. Det er også rigtigt, at man dér en gang imellem anvender udtrykket statssekretær, selv om det ikke er noget, vi kender herhjemme, men der er ikke noget usædvanligt i, at f.eks. departementschefen fra 2. departement leder et